

ÎNCHEIERE

19 iunie 2019

mun.Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Galina Sternioală
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Instituția Penitenciară nr. 13, Chișinău,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Aurelia Cocier împotriva Instituției Penitenciare nr. 13, Chișinău privind recunoașterea acordării concediului de odihnă, anularea ordinului, restabilirea în funcție și încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu,

împotriva deciziei din 06 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a ț ă:

La 12 mai 2017 Cocier Aurelia a depus cerere de chemare în judecată împotriva instituției Penitenciarului nr. 13 – Chișinău solicitând recunoașterea acordării concediului de odihnă, anularea ordinului de demisionare din funcție din 14 aprilie 2017 cu restabilirea în funcție și încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu.

În motivarea acțiunii a indicat că la 20 iunie 1984 a fost angajată la Instituția Penitenciară nr. 13 – Chișinău, unde până la 14 aprilie 2017 a deținut funcția de șef depozit alimentar, funcția de șef baie-spălătorie femei și șef cantină colaboratori.

Susține că din motive personale de ordin familial a coordonat cu conducătorul nemijlocit și cu administrația Penitenciarului nr. 13 – Chișinău, acordarea de la 12 aprilie 2017 a concediului anual de odihnă.

La 12 aprilie 2017 Tamara Nicolae a acceptat să fie rechemată din concediul ordinar la serviciu pentru a primi depozitul alimentar și să exercite atribuțiile corespunzătoare.

Menționează că șeful secției logistică al Instituției Penitenciare nr. 13 – Chișinău, i-a comunicat că pe parcursul concediului va fi înlocuită cu angajatele Natalia Demciucova la depozitul alimentar și Natalia Comarnițcaia la baie-spălătorie. Totodată, a informat-o că nu este necesar întocmirea unui act de

transmitere-primire a bunurilor din depozitul alimentar, deoarece verificând era totul corect.

Notează că la 12 aprilie 2017 a depus cerere privind acordarea concediului anual ordinar de 21 zile începând cu 12 aprilie 2017 până la 02 mai 2017 inclusiv, pentru perioada 06 decembrie 2015 – 06 decembrie 2016, care a fost avizată, apoi acceptată de către șeful Instituției Penitenciare nr. 13 – Chișinău, comunicându-i că ordinul de concediu începe cu data de 12 aprilie 2017.

Mai menționează că în aceeași zi a transmis angajatului Instituției Penitenciare nr. 13 – Chișinău cheile de la depozitul alimentar, cantină și baia-spălătorie, apoi a plecat în concediu.

La 13 aprilie 2017 fiind contactată de către angajatul serviciului cadre i s-a comunicat că urmează să se prezinte la serviciu, deoarece n-au fost facturate, înregistrate și luate la evidență unele bunuri primite de șeful secției logistică a Instituției Penitenciare nr. 13 – Chișinău, plasându-le în depozit fără a fi dată indicația privind modul de primire, înregistrare, luare la evidență etc.

Susține că la 14 aprilie 2017 prezentându-se la Instituția Penitenciară nr. 13 – Chișinău, șeful penitenciarului i-a ordonat să întocmească actul de predare-primire a bunurilor din depozitul alimentar, totodată comunicându-i că va fi concediată.

Afirmă reclamanta că i-a explicat șefului Instituției Penitenciare nr. 13 – Chișinău că nu a făcut careva acțiuni, nu a primit, nu a înregistrat bunurile aduse în depozit, deoarece ele nu erau facturate, nu aveau certificate de calitate. La fel, în perioada 12 – 14 aprilie 2017 se afla în concediu, respectiv nu avea de unde cunoaște ce bunuri s-au adus în depozit, prin urmare a refuzat întocmirea actului de predare-primire a bunurilor din depozitul alimentar.

Pretinde că la indicația șefului Instituției Penitenciare nr. 13 – Chișinău, în urma refuzului de a semna actul de predare-primire, nu i s-a permis să părăsească instituția penitenciarului până nu va demisiona din funcție.

Comunică reclamanta că după o consultație cu avocatul, a depus cerere de demisie din propria inițiativă, fiind prezentată șefului Instituției Penitenciare nr. 13 – Chișinău, după care i-a fost permisă ieșirea din instituție, ca după aproximativ 2 ore reclamanta a expediat în adresa poștei electronice a instituției Penitenciare nr. 13 – Chișinău, cerere privind retragerea cererii de demisie, fiind recepționată în aceeași zi, 14 aprilie 2017.

Astfel, menționează reclamanta că la 18 aprilie 2017 a depus cerere la instituția penitenciară pentru eliberarea copieii de pe cererea de acordare a concediului ordinar anual depusă la 12 aprilie 2017, a ordinului din 12 aprilie 2017 de acordare a concediului și a ordinului (dacă era) de rechemare din concediu. La 28 aprilie 2017 a primit răspuns de la Instituția Penitenciară nr. 13 – Chișinău, care i-a comunicat că nu s-a adresat cu cerere privind acordarea concediului anual, iar la 03 mai 2017 când urma să se prezinte la lucru după expirarea concediului anual i-a fost înmănată chemarea la instituția Penitenciară nr. 13 – Chișinău pentru a ridica ordinul din 14 aprilie 2017 privind demisia în temeiul art. 85 Codul muncii și să predea „gestiunea funcției”.

Consideră că prin acțiunile angajatorului ilegal a tănuit acordarea cu respectarea prevederilor legale a concediului anual, prin urmare a fost ilegal demisionată din funcția deținută, lipsită de salariu și mijloace de întreținere.

Prin hotărârea din 19 octombrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cererea de chemare în judecată intentată de către Aurelia Cocier împotriva Instituției Penitenciare nr.13 – Chișinău privind recunoașterea acordării concediului de odihnă, anularea ordinului, restabilirea în funcție și încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu, s-a admis parțial.

S-a anulat ordinul nr. 37ef din 14 aprilie 2017 cu privire la demisionarea dnei Aurelia Cocier din funcția de șef de depozit al serviciului logistică al Penitenciarului nr. 13 Chișinău.

S-a restabilit Aurelia Cocier în funcția de șef de depozit al serviciului logistică al Penitenciarului nr. 13 – Chișinău.

S-a obligat Penitenciarul nr. 13 Chișinău să calculeze și să achite Aureliei Cocier salariul mediu pentru absența forțată de la serviciu pentru perioada de la 14 aprilie 2017 pînă la 19 octombrie 2018, inclusiv.

În rest, pretențiile înaintate de către Aurelia Cocier s-au respins ca neîntemeiate.

Prin decizia din 06 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Penitenciarul nr.13 – Chișinău, cu menținerea hotărârii din 19 octombrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel instanța de apel a reținut că în tabelul de evidență a timpului de muncă este indicat că Aurelia Cocier la data de 12, la 13 și la 14 aprilie 2017 a lucrat câte 8 ore și i-a fost achitat salariul pentru aceste zile de muncă. Astfel, conjunctura relevată supra denotă netemeinicia argumentelor reclamantei precum că a coordonat, la 11 aprilie 2017, dreptul la concediul de odihnă și angajatul serviciului personal a scris pe o filă perioada pentru care avea dreptul la 21 zile concediu anual de odihnă care nu l-a folosit, că i-a fost dictat și scris pe verso aceleiași file modelul întocmirii cererii de acordare concediul anual, că a obținut acceptarea de către conducătorul nemijlocit, de către șeful-adjunct și șeful Penitenciarului nr.13 – Chișinău acordarea concediului de odihnă de la 12 aprilie 2017, că a fost înlocuită la depozitul alimentară de un alt angajat, or în lipsa ordinului angajatorului, nu poate fi recunoscut că reclamantei Aurelia Cocier i-a fost acordat concediul de odihnă anual de la 12 aprilie 2017. Prin urmare, Colegiul civil, comercial și de contencios al Curții de Apel Chișinău a conchis ca întemeiată concluzia primei instanțe, care a respins ca neîntemeiată pretenția referitoare la recunoașterea acordării concediului anual de odihnă și obligarea calculării și achitării plăților concediale.

A specificat instanța de apel că prima instanță corect a admis pretenția cu privire la restabilirea lui Aurelia Cocier în funcție, or în ședința de judecată s-a stabilit cu certitudine ilegalitatea ordinului nr.37 ef din 14 aprilie 2017, emis de Șeful Penitenciarului nr.13 - Chișinău.

Totodată instanța de apel a considerat ca întemeiată și concluzia primei instanțe, care a admis pretențiile cu privire la anularea ordinului Penitenciarului nr.13 – Chișinău nr.37ef din 14 aprilie 2017 cu privire la demisionarea dnei Aurelia Cocier din funcția de șef de depozit al serviciului logistică al Penitenciarului nr.13 Chișinău, restabilirea dnei Aurelia Cocier în funcția de șef de depozit al serviciului logistică al Penitenciarului nr.13 – Chișinău.

Astfel, Colegiul a considerat justă concluzia instanței de fond cu privire la respingerea acțiunii în partea ce ține de recunoașterea acordării concediului anual de odihnă și obligarea calculării și achitării plăților concediale.

La 02 aprilie 2019 instituția Penitenciarului nr. 13 – Chișinău a declarat recurs solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei din 06 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, cu pronunțarea unei noi decizii prin care cererea de chemare în judecată înaintată de Aurelia Cocier să fie respinsă integral ca neîntemeiată (f.d. 186-189).

În motivarea recursului recurentul a indicat că Aurelia Cocier în cererea de demisie din 14 aprilie 2017 a solicitat eliberarea din funcție la propria inițiativă din 14 aprilie 2017. Astfel, reclamanta expres a solicitat demiterea imediată din funcție în ziua depunerii cererii, exprimându-și voința de reziliere a contractului individual de muncă.

Susține că reclamanta a motivat cererea prin prisma faptului că are sub supraveghere un copil minor în vârstă de 2 luni, astfel nu va putea exercita atribuțiile de serviciu, fapt pentru care a și scris cererea de demisionare. Mai mult, administrația Penitenciarului nr. 13 – Chișinău a apreciat cererea de demisionare a reclamantei în mod de urgență, raportat la prevederile art. 85 alin. (1 și (3¹) Codul muncii.

Comunică referitor la cererea de retragere a cererii de concediere din 14 aprilie 2017 expediată la adresa poștei electronice a instituției Penitenciarului nr. 13 – Chișinău, că reclamanta nu a prezentat vreo probă privind recepționarea, iar, ora de expediere a cererii sus numite, indicată de către Aurelia Cocier este de 17.02, ora la care instituția și-a încheiat activitatea.

Afirmă că cererea din 18 aprilie 2017 referitor la retragerea cererii de concediere, înregistrată în secretariatul Penitenciarului nr. 13, nu avea efecte juridice din motiv că ordinul cu privire la personal (de demisie) din 14 aprilie 2017, era deja în vigoare.

La fel își exprimă dezacordul față de motivarea instanței de fond referitor la termenul de 7 zile calendaristice stabilit prin art. 85 alin. (4) Codul muncii, deoarece consideră recurentul că acest termen se aplică în cazul când angajatul anunță angajatorul despre desfacerea contractului individual de muncă cu 14 zile înainte.

Susține că litigul prezent, desfacerea contractului individual de muncă a avut loc în temeiul art. 85 alin. (3¹) Codul muncii și ordinul de demisie a fost emis expres din data indicată în cererea de demisie a Aureliei Cocier.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului confirmă faptul că decizia din 06 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată pentru cunoștință participanților la proces la 04 martie 2019 (f.d. 182), însă la dosar lipsește confirmarea recepționării deciziei de către părți.

Prin urmare recursul declarat la 02 aprilie 2019 de către instituția Penitenciarului nr. 13 – Chișinău, a fost depus în termenul prevăzut de lege.

La 22 aprilie 2019 în adresa intimatei a fost expediată copia recursului declarat de instituția Penitenciarului nr. 13 – Chișinău, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței la recurs (f.d. 201).

În conformitate cu art. 439 alin. (2), (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Examinând admisibilitatea recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de instituția Penitenciarului nr. 13 – Chișinău, este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art.433 lit.a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de instituția Penitenciarului nr. 13

– Chișinău, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanțele ierarhic inferioare și nu redă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respins.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei se precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art.432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art.130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra

inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de instituția Penitenciarului nr. 13 – Chișinău nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă și respectiv este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de instituția Penitenciarului nr. 13 – Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Galina Stratulat

Victor Burduh